

Mai înainte de întemeierea lumii

Mai înainte de întemeierea lumii

De trei ori în Scriptură ni se spune despre ceva care a existat mai înainte de întemeierea lumii. Primul loc în care această expresie este folosită se află în rugăciunea Domnului către Tatăl, în Ioan 17. În această rugăciune, Fiul Se adresează Tatălui înainte de evenimentul crucii, însă El vorbește despre lucrarea Sa ca fiind deja încheiată: „Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (versetul 4). Pe pământul acesta, în acest loc din Univers în care Dumnezeu fusese atât de mult dezonorat, chiar acolo Fiul L-a glorificat. Acest verset are în vedere nu doar viața Sa minunată, ci și moartea Sa ca Jertfă.

Domnul a putut deci să privească de-a lungul veacurilor, până în zilele noastre, și S-a rugat pentru aceia care aveau să creadă în El prin cuvântul apostolilor. Noi, cei care credem azi, am fost în inima Lui în acea noapte, înainte să meargă la cruce. Însă Domnul, continuând să vorbească despre rezultatele lucrării Sale și despre faptul că cei ai Săi aveau să fie iubiți de Tatăl așa cum Tatăl îl iubea pe El (uimitor lucru!), privește înapoi, către veșnicia trecută, și vorbește despre faptul că Tatăl L-a iubit pe El, Fiul, mai înainte de întemeierea lumii.

Este confirmat astfel adevărul cu privire la calitatea de Fiu veșnic a binecuvântatului nostru Domn. Înainte ca Universul să fi fost creat, a existat dragostea, iar Tatăl îl iubea pe Fiul. Cât de uimitor este faptul că acum, ca rezultat al lucrării Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13), dragostea Tatălui se revarsă și asupra noastră!

În prima noastră meditație am privit la lucrul minunat că Domnul Isus, Fiul, adresându-Se Tatălui Său, a putut spune: „Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii”.

În al doilea loc în care apare această expresie ni se spune că Dumnezeu ne-a ales în Hristos mai înainte de întemeierea lumii. Nu ne-a ales în Adam, în cel care L-a dezonorat, ci în Hristos, în Cel care L-a glorificat. Dacă ne-ar fi ales în Adam, totul s-ar fi sfârșit în momentul în care acesta a păcătuit. El ne-a ales însă în Hristos, în Ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), care, prin lucrarea Sa, a pus bazele tuturor lucrurilor potrivit voii lui Dumnezeu. Vedem în aceste versete din Efeseni că, Fiul Său devenind Om, Dumnezeu n-a vrut ca El să rămână singur. În Ioan 12.24 ni se spune că Domnul Isus ar fi rămas singur dacă n-ar fi murit. Acum, fiind înviat, El are „însoțitori” (Evrei 1.9), care au parte împreună cu El de tot ceea ce Tatăl I-a dat.

Cât de uimitor este gândul că Tatăl a vrut să ne aducă, pe noi, care eram păcătoși pierduți și ruinați, în prezența Lui ca fii și să ne binecuvânteze cu orice binecuvântare spirituală, în Hristos! Aici, în Efeseni, vedem că am fost în gândurile și în inima lui Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii. Fie ca acest adevăr minunat să ne facă să ne odihnim deplin în dragostea nețărmurită a lui Dumnezeu, care ne-a ales, și să ne conducă la închinare înaintea Lui și a Fiului Său!

În cele două meditații precedente am văzut că, mai înainte de întemeierea lumii, Tatăl L-a iubit pe Fiul și ne-a ales pe noi în Hristos. Aici, în 1 Petru, avem cel de-al treilea loc unde apare această expresie.

În ziua când Adam și Eva au ascultat de glasul șarpelui și au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, aducând păcatul și moartea în această lume (Romani 5.12), a părut că toate planurile lui Dumnezeu au fost zădărnice. Cum mai putea un Dumnezeu sfânt și drept să-i binecuvânteze pe oameni, care deveniseră păcătoși ruinați și răzvrățiți? Versetul din 1 Petru ne spune că, mai înainte ca păcatul să intre în lume, Dumnezeu pregătise deja remediul. Neascultarea lui Adam și a Evei nu L-a luat prin surprindere pe Dumnezeu și, departe de a-l zădărnici planurile, ea nu a făcut decât să evidențieze dragostea Sa și măreția resurselor Sale aflate în Hristos. Înainte chiar ca mieii de pe acest pământ să fie creați, Dumnezeu îl avea înaintea ochilor pe Mielul Său, pe propriul Său Fiu, care urma să vină în această lume la timpul potrivit, pentru a fi Jertfa atotsuficientă pentru rezolvarea problemei păcatului.

Mielul care i-a pus la adăpost pe israeliți în Egipt (Exod 12) și miile de miei jertfiți pe altarul iudaic arătau către Mielul unic, Mielul lui Dumnezeu, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, însă arătat la împlinirea timpului. Cât de scump este sângele Său pentru Dumnezeu și pentru noi! Sângele Său a satisfăcut cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, iar pe noi ne-a scăpat de vina și de pedeapsa păcatului.